

Arrest

nr. 308 534 van 20 juni 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STOROJENKO
Franklin Rooseveltlaan 348 / 3
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 3 juli 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 juli 2023 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN /oco advocaat K. STOROJENKO.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker) en tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster), echtgenoten, die beiden verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen België binnen respectievelijk op 22 november 2021 en 17 oktober 2021 en verzoeken samen op 23 december 2021 een eerste keer om internationale bescherming. Op 6 oktober 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot de kennelijke ongegrondheid van de verzoeken en worden zowel verzoeker als verzoekster internationale bescherming geweigerd. Verzoekers dienen beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). In zijn arrest nr. X van 20 februari 2023 verwerpt de Raad dit beroep.

1.2. Zonder België te hebben verlaten, dienen verzoekers op 27 maart 2023 hun huidige en tweede verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal beslist op 12 juni 2023 tot de

niet-ontvankelijkheid van de verzoeken. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 20 juni 2023 aangetekend worden verzonden aan verzoeker en verzoekster.

1.3. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Georgisch staatsburger te zijn afkomstig uit Tbilisi. In 1997 huwde u met M.m.... E. (O.V. X.XXX.XXX) met wie u twee kinderen heeft. In augustus 2018 richtte u twee onlinebedrijven op. Naast u waren T. Me., D. T. en G. D., de leidinggevende personen. Toen u ziek werd, gaf u de volmacht van uw bedrijven aan T. Me. Tijdens uw afwezigheid ging hij een lening aan en u diende de schulden 4000\$ - terug te betalen. U vernam hierover begin 2020. G. heeft een vader, Ma., een crimineel uit Senaki die u ook bedreigde. U werd gedwongen de aandelen van uw bedrijf af te geven, van uw eerste bedrijf was dit in mei of juni 2020 en van uw tweede bedrijf in december 2020. Men stuurde toen criminelen op u af zeggend om te onderhandelen. Zo werd u bedreigd door Mu. I., de gevangenisdirecteur van Batumi. Men dreigde dat indien u de schulden niet zou afbetalen valselijk beschuldigd zou worden en naar de gevangenis worden gestuurd. U stuurde uw gezin omwille van deze problemen voor één jaar en twee maanden naar familie in het dorp Marzlisi. Op 17 oktober 2021 heeft uw vrouw Georgië verlaten en reisde ze naar België waar jullie dochter studeerde. Op 22 november 2021 kwam u ook naar België. Op 23 december 2021 heeft u hier samen met uw vrouw een verzoek om internationale bescherming ingediend. Op 6 oktober 2022 nam het Commissariaat-generaal (CGVS) in uw hoofde echter een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In hoofde van uw vrouw werd een volgbeslissing genomen. Deze beslissingen werden op 20 februari 2023 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

U en uw vrouw bleven in België. Op 27 maart 2023 dienden jullie hier een tweede verzoek om internationale bescherming in. U baseerde zich voor uw huidig verzoek op dezelfde motieven die u al aangehaald had bij uw eerste verzoek. In verband hiermee verklaarde u nog altijd vervolging te vrezen vanwege de personen die u dwongen om de aandelen van uw bedrijven aan hen te geven. U vreest om door hen valselijk beschuldigd te worden en in de gevangenis terecht te komen. Voorts haalde u aan dat verschillende klanten van uw bedrijven tegen u klacht indienden en schadevergoeding van u eisen. U legde uit dat de persoon die als uw gevolmachtigde optreedt op uw naam bestellingen van klanten voor grote sommen geld aanvaardt, maar de leveringen niet uitvoert. Tenslotte gaf u nog aan gezondheidsproblemen te hebben. Uw vrouw baseerde zich voor haar tweede verzoek op dezelfde motieven. Ter staving van uw huidig verzoek legden u en uw vrouw de volgende documenten voor: jullie internationale paspoorten, kopieën van twee klachtenbrieven d.d. 21/05/2022 en d.d. 23/01/2023 die bij de rechtbank tegen u ingediend werden door de directeur van de ‘E. G.’, kopieën van twee klachtenbrieven d.d. 09/07/2022 en d.d. 06/02/2023 die door het bedrijf ‘B. A.’ bij de rechtbank tegen u werden ingediend, een medisch attest d.d. 08/04/2023 opgesteld door dr. F. P., uroloog van het GZA ziekenhuis Antwerpen en een attest d.d. 28/03/2023 van ‘BV L. B. M.’, de voormalige werkgever van uw vrouw in België.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans

aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek volledig steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. In de beslissing werd er onder meer gewezen op verschillende flagrante tegenstrijdigheden in de verklaringen van u en uw vrouw aangaande essentiële elementen in jullie vluchtrelaas, met name de omstandigheden waarin u een volmacht gaf aan T. Me. en de bedreigingen tegen u zodat u de aandelen van uw bedrijven zou overdragen en de schulden zou afbetalen. Deze beslissing en beoordeling werden door de RvV bevestigd, waartegen u geen beroep aantekende.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

In het kader van uw huidig verzoek verklaarde u in geval van terugkeer naar Georgië nog altijd vervolging te vrezen vanwege de personen die u dwongen om de aandelen van uw bedrijven aan hen te geven. U vreest om door hen valselijk beschuldigd te worden en in de gevangenis terecht te komen. Voorts haalde u aan dat verschillende klanten van uw vroegere bedrijven tegen u klacht indienden en schadevergoeding van u eisen. U legde uit dat de persoon die als uw gevolmachtigde optreedt op uw naam bestellingen van klanten voor grote sommen geld aanvaardt, maar de leveringen niet uitvoert. Tenslotte gaf u nog aan gezondheidsproblemen te hebben (zie verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken volgend verzoek, vragen nr. 17, 19 en 20).

Met betrekking tot deze verklaringen kan worden vastgesteld dat ze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het vluchtrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet. In dit verband moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de RvV werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Wat betreft tot de door u voorgelegde klachtenbrieven van klanten van uw bedrijven, die u voorlegde ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, kan er op gewezen worden dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Bovendien betreffen deze klachtenbrieven louter kopieën waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bijgevolg zijn deze documenten op zich niet van die aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

De internationale paspoorten van u en uw vrouw, die jullie reeds voorlegden ter staving van jullie eerste verzoek, bevatten louter persoonsgegevens die niet worden betwist, maar brengen verder geen gegevens aan die de geloofwaardigheid van jullie verklaringen kan staven.

Aangaande de door u aangehaalde gezondheidsproblemen, waarvan u ter staving ook een medisch attest voorlegde, dient erop gewezen te worden dat uit uw verklaringen niet gebleken is dat deze problemen enig verband zouden houden met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie noch met de bepalingen van de definitie van subsidiaire bescherming. U dient zich voor een beoordeling van deze medische problemen op zich dan ook dient te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Het attest van de voormalige werkgever van uw vrouw tenslotte bevat evenmin enige informatie die de geloofwaardigheid van uw relaas kan staven.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

(...)"

1.4. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Georgisch staatsburger te zijn afkomstig uit Tbilisi. U huwde in 1997 met M...g... R. (O.V. X.XXX.XXX) met wie u twee kinderen heeft. In augustus 2018 richtte uw man twee onlinebedrijven op. Naast hem waren T. Me, D. T. en G. D., de leidinggevendende personen. Toen uw man ziek werd, gaf hij de volmacht van zijn bedrijven aan T. Me. Tijdens de afwezigheid van uw man ging T. Me. een lening aan en uw man diende de schulden- 4000\$ - terug te betalen. Uw man vernam hierover begin 2020. G. heeft een vader, Ma., een crimineel uit Senaki die hem ook bedreigde. Uw man werd gedwongen de aandelen van zijn bedrijf af te geven, van zijn eerste bedrijf was dit in mei of juni 2020 en van zijn tweede bedrijf in december 2020. Men stuurde toen criminelen op uw man af zeggend om te onderhandelen. Zo werd hij bedreigd door Mu. I., de gevangenisdirecteur van Batumi. Men dreigde dat indien hij de schulden niet zou afbetalen valselijk beschuldigd zou worden en naar de gevangenis worden gestuurd. Uw man stuurde u en uw kinderen omwille van deze problemen voor één jaar en twee maanden naar familie in het dorp Marzelsi. Op 17 oktober 2021 hebt u Georgië verlaten en reisde u naar België waar jullie dochter studeerde. Op 22 november 2021 kwam uw man ook naar België. Op 23 december 2021 hebt u hier samen met uw man een verzoek om internationale bescherming ingediend. Op 6 oktober 2022 nam het Commissariaat-generaal (CGVS) in hoofde van uw man echter een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In uw hoofde werd een volgbeslissing genomen. Deze beslissingen werden op 20 februari 2023 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

U en uw man bleven in België. Op 27 maart 2023 dienden jullie hier een tweede verzoek om internationale bescherming in. Uw man baseerde zich voor zijn huidige verzoek op dezelfde motieven die hij al aangehaald had bij zijn eerste verzoek. In verband hiermee verklaarde hij nog altijd vervolging te vrezen vanwege de personen die hem dwongen om de aandelen van uw bedrijven aan hen te geven. Uw man vreest om door hen valselijk beschuldigd te worden en in de gevangenis terecht te komen. Voorts haalde hij aan dat verschillende klanten van zijn bedrijven tegen hem klacht indienden en schadevergoeding van hem eisen. Uw man legde uit dat de persoon die als zijn gevolmachtigde optreedt op zijn naam bestellingen van klanten voor grote sommen geld aanvaardt, maar de leveringen niet uitvoert. Tenslotte gaf uw man nog aan gezondheidsproblemen te hebben. U baseerde zich voor uw huidige verzoek op dezelfde motieven als uw man.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U baseerde uw tweede verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw man, M...g... R. (O.V. X.XXX.XXX). In het kader van het door hem ingediende tweede verzoek om internationale bescherming heb ik een beslissing genomen van niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden dat er nieuwe elementen aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

De beslissing van uw man werd als volgt gemotiveerd:

[...]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

(...)”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6/1, § 1, en 62, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekers citeren vooreerst de verklaringen die zij aflegden bij de Dienst Vreemdelingenzaken tijdens het invullen van de documenten “*verklaring volgend verzoek*”. Daarnaast wijzen verzoekers op de klachtbrieven die zij tijdens de administratieve procedure neerlegden. Concreet betogen zij dat de commissaris-generaal

deze documenten zonder enig (zorgvuldig) onderzoek afdoet als niet-objectief, enkel verwijzende naar hun eerdere verklaringen. Zij vervolgen dat deze klachtenbrieven nochtans verifieerbare informatie bevatten en de actualiteit van hun vrees kunnen staven. Onder verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat asielinstanties zich niet uitsluitend op de (geloofwaardigheid van de) verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming of op de algemene graad van corruptie in een land kunnen beroepen om de authenticiteit van de voorgelegde documenten in vraag te stellen, dat er concreet gemotiveerd moet worden op basis van welke objectieve elementen stukken van valsheid wordt beticht en dat asielinstanties verplicht zijn om een onderzoek te voeren en zich door een instantie met kennis van zaken te laten bijstaan zoals de bevoegde ambassade in het land van herkomst.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vragen verzoekers de Raad om hen te erkennen als vluchteling, onderschikt om hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst ondergeschikt om de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekers voegen ter staving van hun betoog geen bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekers duiden op generlei wijze hoe artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet *in casu* en door de bestreden beslissingen, die werden genomen met toepassing van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van dit artikel door verzoekers niet op dienstige wijze aangevoerd.

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij/zij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet, in aanmerking komt. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregelen in. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van het EVRM mist dan ook juridische grondslag.

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal van 12 juni 2023, getiteld “*niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)*”, waarbij hun huidige, tweede, verzoeken om internationale bescherming niet-ontvankelijk worden verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijk inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming - oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming -, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.3.6. In het kader van de huidige (tweede) verzoeken om internationale bescherming van verzoekers dient te worden vastgesteld dat zij blijven vasthangen aan hun vluchtrelaas en asielmotieven zoals uiteengezet in het kader van hun eerste verzoeken om internationale bescherming. Verzoekers verklaarden nog altijd vervolging te vrezen – met name dat verzoeker valselijk beschuldigd zou worden en in de gevangenis terecht zal komen – vanwege de personen die verzoeker dwongen om de aandelen van zijn bedrijven aan hen te geven. Zij voegen hieraan toe dat verschillende klanten van verzoekers bedrijven tegen hem klacht indienden en schadevergoeding van hem eisen en dat de persoon die als zijn gevolmachtigde optreedt op zijn naam bestellingen van klachten voor grote sommen geld aanvaardt, maar de leveringen niet uitvoert. Daarnaast gaven zij aan dat verzoeker gezondheidsproblemen heeft.

Ter staving van hun huidig beschermingsverzoek legden verzoekers volgende documenten voor tijdens de administratieve procedure: hun internationale paspoorten, kopieën van twee klachtenbrieven *d.d.* 21 mei 2022 en *d.d.* 23 januari 2023 die bij de rechtbank tegen verzoeker ingediend werden door de directeur van de 'E. G.', kopieën van twee klachtenbrieven *d.d.* 9 juli 2022 en *d.d.* 6 februari 2023 die door het bedrijf 'B. A.' bij de rechtbank tegen verzoeker werden ingediend, een medisch attest *d.d.* 8 april 2023 opgesteld door dr. F. P., uroloog van het GZA ziekenhuis Antwerpen en een attest *d.d.* 28 maart 2023 van 'BV L. B. M.', de voormalige werkgever van verzoekster in België (administratief dossier, map documenten).

De kernvraag is of deze elementen niet alleen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen, maar ook als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekers voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komen.

2.3.7. Na grondige lezing van het dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking komen. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de gedane bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

2.3.8. De Raad wijst erop dat, in het kader van verzoekers eerste verzoeken om internationale bescherming, de commissaris-generaal besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, zowel ten aanzien van verzoeker als verzoekster. Dit omdat geen geloof kon worden gehecht aan het door hen gezamenlijk voorgehouden relaas. In het kader van het beroep dat verzoekers tegen deze beslissingen bij de Raad instelde, velde de Raad het arrest nr. 285 098 van 20 februari 2023 waarin deze beslissingen en beoordeling bevestigd werden.

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "*nieuw*" zijn in de zin dat zij "*de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt*", m.a.w. of ze van dien aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad herinnert er voorts aan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.3.9. Wat betreft verzoekers' volharden in hun tijdens hun eerste verzoeken om internationale bescherming afgelegde (en ongeloofwaardig bevonden) verklaringen en hun bijkomende verklaringen dat verschillende klanten van verzoekers bedrijven tegen hem klacht indienden en schadevergoeding van hem eisen en dat de persoon die als zijn gevolmachtigde optreedt op zijn naam bestellingen van klachten voor grote sommen geld aanvaardt, maar de leveringen niet uitvoert, oordeelt de Raad, in navolging van de verwerende partij, dat dit geenszins elementen zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissingen die bovendien door de Raad werden bevestigd, en aldus geenszins elementen zijn in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissingen wordt in dit verband op goede gronden overwogen dat het aanhalen van louter bijkomende verklaringen niets wijzigt aan de eerdere, vaststaande beoordeling:

"Met betrekking tot deze verklaringen kan worden vastgesteld dat ze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het vluchtrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet. In dit verband moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de RvV werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen."

Verzoekers laten deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn, volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.10. Verder oordeelt de Raad dat aan de door verzoekers tijdens de administratieve procedure van hun huidige verzoeken neergelegde klachtenbrieven geen waarde kan worden gehecht, dat deze de reeds tijdens hun voorgaande verzoek om internationale bescherming teloorgegane geloofwaardigheid van hun asielaanvraag niet kunnen herstellen en geen afbreuk kunnen doen aan de beoordeling die in het kader van dit vorige verzoek werd gedaan door de Raad. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de klachtenbrieven slechts kopieën betreffen, die door knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren zijn, die door eender wie kunnen zijn opgesteld en waarvan de authenticiteit en herkomst aldus niet kan worden nagegaan. Bijkomstig kan er tevens op gewezen worden dat documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig bevonden aanvraag te herstellen. In weerwil tot wat verzoekers in het verzoekschrift voorhouden, worden deze stukken geenszins bewijswaarde ontzegd louter en alleen omwille van de ongeloofwaardigheid van hun verklaringen. Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoekers zich het recht voorbehouden om de vertalingen van de voorgelegde documenten per aanvullende nota over te maken, stelt de Raad vast dat geen aanvullende nota werd neergelegd. Daar de betreffende stukken niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de zin van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, is het onmogelijk hun inhoud na te gaan. Verzoekers doen aan de voorgaande bevindingen verder op generlei wijze afbreuk met hun verwijzing naar enkele arresten van het EHRM. De klachtenbrieven kunnen namelijk niet worden vergeleken met de stukken waarover deze arresten handelden en de authenticiteit van deze stukken wordt *an sich* niet in vraag gesteld. De voormelde vaststellingen zijn afdoende om iedere bewijswaarde te ontzeggen aan de neergelegde klachtenbrieven. Bijgevolg kan het verwijt, dat deze documenten verder hadden moeten worden onderzocht of gecontroleerd, niet worden gevolgd.

2.3.11. Tot slot oordeelt de commissaris-generaal terecht dat de door verzoekers tijdens de administratieve procedure van hun huidige verzoeken om internationale bescherming opgeworpen gezondheidsproblemen in hoofdte van verzoeker, waarvan zij ter staving een medisch attest neerleggen, en de overige door hen neergelegde documenten evenmin nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet uitmaken:

“De internationale paspoorten van u en uw vrouw, die jullie reeds voorlegden ter staving van jullie eerste verzoek, bevatten louter persoonsgegevens die niet worden betwist, maar brengen verder geen gegevens aan die de geloofwaardigheid van jullie verklaringen kan staven.

Aangaande de door u aangehaalde gezondheidsproblemen, waarvan u ter staving ook een medisch attest voorlegde, dient erop gewezen te worden dat uit uw verklaringen niet gebleken is dat deze problemen enig verband zouden houden met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie noch met de bepalingen van de definitie van subsidiaire bescherming. U dient zich voor een beoordeling van deze medische problemen op zich dan ook te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Het attest van de voormalige werkgever van uw vrouw tenslotte bevat evenmin enige informatie die de geloofwaardigheid van uw aanvraag kan staven.”

Verzoekers laten ook deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn, volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.12. In acht genomen hetgeen voorafgaat, zijn er geen nieuwe elementen of feiten in de zin van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet aan de orde en worden er geen nieuwe elementen of feiten door verzoekers neergelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, in aanmerking komen. Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van hun (volgende) verzoeken om internationale bescherming.

2.3.13. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kregen om hun verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van hun huidige (volgende) verzoeken toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft

gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekers in het kader van hun huidige, volgende, verzoeken om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, in aanmerking komen. De commissaris-generaal heeft de (tweede) verzoeken om internationale bescherming van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.14. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.15. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.16. Waar verzoekers uiterst ondergeschikt vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS